

Szepesi Zsuzsanna

Egy magányos mandulafa

Kibomlott a mandula
rózsaszín virága:
szíromtakaró alatt
remeg görcsös ága.

Repedt törzse nyikordul
– túlélte számos vihart –,
virágait dajkálja:
még egy kicsit kitart.

Vad szelek rohamával
birkózni gyenge már,
mélyre nyúló gyökérrel
remél, és csodát vár.

Termést hozni még egyszer
– erőben az tartja,
míg a múlás öblének
közeleg a partja.

Ha korai ...

Március idusa,
ébred a mandula,
göcsörtös ágain
rózsaszín korona.

Virágot bontani
nem lesz-e korai,
jöhetnek még fagyos
éjszakák sorai.

Sarjadó életek,
van mitől félnetek,
csalóka nappalok
pezsdítik nedvetek!

Kegyetlen a világ,
pusztulhat a virág,
nem kímél a végzet
alant, göcsörtös ág.

Mobilszerelem

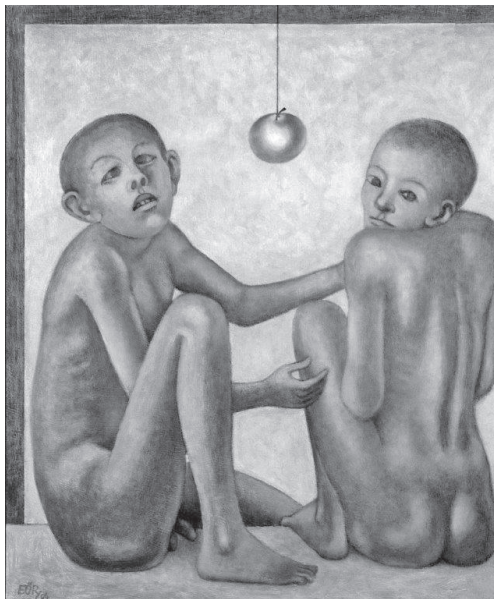
Barna szeme csillog,
ajkán mosoly bujkál,
míg két ujjal fűgén
esemest ír.
Halk pittyenés jelzi,
megjött a gyors válasz,
s orcája festékén
átsüt a pír.

Alig néhány sorban
csupa rövid mondat
– kódolt a vallomás –,
csonkult szavak.
Nekik ma ez teljes,
felemelő élmény –
mobil a szerelem ...
testetlen, vak.

Virtuális a jövő ...

Bársony bőrű kezek,
kerek körmű ujjak
markolják
a jövőt hozó jelent,
az okos telefont, mi
majdan – talán mára –
nekik mindent jelent.

Hol az ember, a társ?
A másik!
Virtuális világba zárt,
kollektív magányra ítelt
generáció
erre már nem is vágyik?

Al-Ma
(2004, olaj, farost, 60x50 cm)